



Jskd



# VELIKA ČRTA

DRŽAVNA TEMATSKA RAZSTAVA 2018



Jskd



VELIKA ČRTA

DRŽAVNA TEMATSKA RAZSTAVA 2018

CIP

Po razpisih, ki so ustvarjalce nagovarjali k spoznavanju nekonvencionalnih likovnih tehnik in pristopov (Kolaž, Parafraze, Tekst in podoba ...) ali k razmisleku o pomenu izbire formata ali nosilne barve (Krog in kvadrat, Tudi črna je barva), se je odločitev za ukvarjanje s črto zdela kot povratek k osnovam, k izhodišču vsakega likovnega snovanja, torej kot ponudba, ki bi lahko in bi morala biti sprejemljiva in uporabniško prijazna do vsakega likovnika. Kaj je bolj osnovnega, kot izraziti se s črto? Črta je najbolj pristen, enkratni zapis, je skoraj kot prstni odtis, ki posameznika loči od drugega. Obenem je nujna osnova, temelj, na katerem lahko likovno podobo (nad)gradimo z barvami in oblikami, ali (pre)oblikujemo materiale. Med mentorji je vedno znova toliko upravičenega negodovanja, mrščenja obrvi in čudenja, ko se našim edino smiselnim pričakovanjem, da se učenje začne z risbo, ljubiteljski likovniki zoperstavijo z zahtevami po takojšnjem vstopu v svet barv in čopičev. Nič ne pomaga preprosta logika, da je barvno maso potrebno oblikovati v določene meje, to pa so robovi, ki jih tako ali drugače določa linija. Še manj seveda zaležejo argumenti, da je barvno snovanje, tudi tisto najbolj razvezano abstraktno, mogoče šele, ko tako oblike snovnega sveta kot zakonitosti slikovnega prostora dojamemo v najbolj primarni linearni obliki. Še toliko bolj to velja, če govorimo v okvirih verističnega upodabljanja, ki je med ljubitelji najbolj pogosto. Najbrž je ta odpor do risanja prisoten tudi zato, ker je črta, kljub temu, da je lahko nebrzdano razuzdana, zmršeno sččkana, eruptivno nekontrolirana ali enkratno tresoča, obenem tudi nepopustljiva, stroga in do ustvarjalca veliko bolj zavezujoča kot slikanje z barvami. Pa tudi, ker mnogi zmotno verjamejo, da šele slika predstavlja pravo umetniško delo, kot da imajo tehnika, velikost in način kaj opraviti z vrednotenjem, kaj je dobro in kaj ne (pri čemer razglabljanje o tem, kaj sploh je umetnost ali umetniško, za potrebe tega zapisa raje pustim ob strani). Kot obleka ne naredi človeka, tudi barve še ne naredijo umetniškega dela.

Po drugi strani pa med ljubitelji obstajajo tudi ustvarjalci, ki se izražajo pretežno z risbo in čeprav noben dosedanji razpis risbe ni izključeval, so bili ti likovniki pogosto mnjenja, da jim teme niso namenjene. Z razpisom na temo Velika črta smo zato pri Javnem skladu RS za ljubiteljske dejavnosti želeli pritegniti tiste ustvarjalce, ki jim je risba zelo blizu, po drugi strani pa pri številnih preostalih zbuditi zavedanje o pomenu in možnostih, ki jih ponuja črta kot eno osnovnih likovnih izrazil. Ob tej osnovni ideji „vrnitve za risalno desko“ pa je zrasla še druga zamisel, ki je nalogo zaostrila v dodaten razmislek. V nameri, da bi čim bolj izpostavili avtonomnost črte, smo ji določili mere, ki nekoliko presegajo običajno rabo risbe. Vsaj ena od stranic likovnega dela je morala doseči velikost enega metra, druge pa so bile lahko poljubno velike, a ne presežati metra. Delo na tako velikem formatu lahko, ni pa nujno, napelje tudi k fizično drugačnemu pristopu k risanju. Če je pri risanju na majhnem formatu pri gibanju risala aktivno predvsem zapestje, se s prehodom na večji format aktivira celotna roka – govorimo o risanju s komolca ali ramena. Risanje na večjem formatu prinaša tudi potrebo po ustrezni konceptualizaciji zamisli in v tem smo snovalci videli presežek razpisa. Naslov Velika črta je tako potrebno razumeti v obeh pomenih: fizičnem, kot črto velikega obsega, in vsebinskem, kot črto na prestolu likovnih izrazil.

Na predavanjih in delavnicah, ki smo jih pripravili ob razpisu in so potekale v večini regij, smo mentorji pojasnili teorijo črte in s primeri ilustrirali nekaj od brezštevilnih možnosti izražanja s črto. Ena od kategorij, po katerih opredelimo črto, je tudi razlikovanje med aktivno, pasivno in medialno črto. Sam sem na predavanjih posebej poudaril, da nas pri tokratni nalogi zanima uporaba aktivne črte (torej tiste, ki nastane z gibanjem roke/risala po podlagi) in ne pasivne (navidezne črte, ki se ustvari ob linearnem stiku dveh oblik). Na delavnicah je bila večina vaj (na nekaterih delavnicah pa kar vse) usmerjena v delo z risali in barv in čopičev nismo uporabljali.

Zaradi vsega naštetega smo bili selektorji nemalo presenečeni, ko veliko prispelih del ni izpolnjevalo osnovnih kriterijev razpisa. Kar lepo število niti razpisane zahteve po upoštevanju metra pri eni od stranic, kar je takšne stvaritve že v osnovi izločilo iz razstav. Nič manj pa nismo bili presenečeni nad dejstvom, da je večina udeležencev prispevala slike, torej dela, narejena z oljnimi, akrilnimi ali akvarelnimi barvami, pri tem pa se pri marsikateri sliki nismo mogli znebiti vtisa, da so ji bile črtne prvine zgolj „dodane“. Takšno mimikriranje prav tako ni moglo privedi do pozitivnega odziva selektorjev, saj je bilo ob razpisu, na predavanjih in delavnicah večkrat zelo jasno poudarjeno, da naj bo v likovnem delu nedvoumno prikazana črta kot glavno izhodišče, po možnosti pa tudi cilj pri ustvarjanju likovne podobe. Odkrito in preprosto povedano, želeli smo si več risb in manj slik, če pa že slike, potem take, kjer bo črta velika in „glavna“. Večina selektorjev je za regijske razstave izločila le dela, ki bodisi niso ustrezala formalnim zahtevam razpisa (mere) ali pa njihova likovna kvaliteta res ni dosegla ustreznih standardov, o „neprimernosti“ slikarskih odzivov na temo pa so potarnali v spremnih besedah h katalogom razstav. Tako sem se kot selektor državne razstave na regijskih izborih marsikje spraševal, kam so vsi risarji šli, in predvsem, kje v zapisanem, povedanem in oddelanem na predavanjih in delavnicah smo tako zavijugali, da slušatelji kasneje niso našli ustrezne linije.

Po pregledu vseh regijskih razstav se je izluščilo petinštirideset del, ki so v treh kategorijah, po katerih sem dela ocenjeval (ustreznost, kakovost in izvirnost) dosegla najvišje ocene in vsaj nekatera celo preseгла pričakovanja. Glede na odziv tudi v izboru del za pričujočo državno razstavo prevladujejo dela, ki bi jih najustrezneje opredelili kot slike. Le sedem je risb v najosnovnejšem pomenu in te dobro pokažejo nekaj od možnosti, ki jih je ponujala odločitev za ustvarjanje z risalom na papir. Rajnar, Strašek, Sovinc in Turk so zamisel črpali iz narave: **Judita Rajnar** je s „klasičnim“ pristopom nizanja tankih, natančnih črt ustvarila humorno in groteskno nadrealistično podobo ptici podobnega bitja, ki ga prebada „debela črta“, vpeta v mrežo tankih nitk; **Veronika Strašek** je z ustreznim razponom različno oblikovanih in tonsko segmentiranih črt

izrisala pogled na krajino iz zraka in ujela ravno pravšnje razmerje med zgostitvami in prazninami, da risbi ni česa dodati ali odvzeti. Pri **Oskarju Sovincu** imamo vtis, da je v risbi s poetičnim naslovom Pronicanje abstraktno kompozicijo sestavil iz elementov, ki izhajajo iz opazovanja narave, saj neizbežno priključijo v zavest spomin na zorana polja, drevesno lubje ali preplet vejevja. **Metoda Turk** je v tehniki tuša in lavirane risbe ustvarila ekspresivno cvetlično tihožitje, ki prepriča z jasnimi in pogumnimi odločitvami, s katerimi izpostavi izrazno vlogo črte. Povsem drugačna ideja je prisotna v risbi **Rowene Božič**, kjer se nam najprej zazdi, da imamo opraviti z zapisom besedila, a avtorica slednjega le hlini; „besedilo“ je namerno nečitljivo, ker to ne želi biti, ampak hoče podoba (p)ostati večplastna, nas spominjati na palimpseste, na babilonski preplet zapisov in jezikov, obenem pa se zdi tudi kot krajina, saj iz izkušnje modernistične abstraktne slike vemo, kako težko se je znebiti asociacij na krajino ob prečni delitvi formata. Risba s tušem na črnem papirju **Branke Pirc** je narejena s podobnim nizanjem vodoravnih krivulj, ki se mestoma prepletejo in zgostijo, spet drugje se osamijo ali skoraj izginejo v podlagi. Rdeča krivulja izstopa iz črnobelega kompozicije, natančnejši pogled pa nam razkrije, da to ni še ena v nizu abstraktnih črt, temveč podoba bodeče žice. Tako risba ni več le likovno dražljivo abstraktno delo, ampak družbeno kritičen razmislek o času, ki ga živimo. Tudi risba **Vide Cizel** je narejena z belim flomastrom na črnem papirju in je s prepletom različnih zobatih koles delo, ki nagovarja k razmisleku o industrijski družbi, ki v neposrednem razumevanju zobnikov v današnji digitalizirani družbi morda res ni več aktualno, vendar v širšem in bolj nadčasovno razumljenem simbolu kolesij, ki meljejo naš vsakdan, še vedno zmore dovolj angažiranosti.

Plastenje in prepletanje nivojev učinkovito uporabi **Irena Guček** v humorni podobi starejšega para, ki ga pri plesu opazuje moški. Različni kolažni prijemi in rdeča linija ob levem robu slike poudarjajo ploskovitost in vsej narativni hudomušnosti navkljub tudi abstraktnost podobe. Prav tako abstraktno je zasnovana slika **Bernardine Paj**, pri kateri je avtorica uporabila precej nepredvidljivo tehniko odtiskovanja – monotipijo, z

njo pa ustvarila preplet linij, ki se nekje izrišejo kot pozitivni odtis (zvita vrstica), drugje kot negativ znotraj temnih površin. Zanimiv izziv ob vprašanju aktivne in pasivne črte ponuja delo Špele Orešnik, zasnovano na izrezkih sivega filca, ki jih je avtorica razporedila tako, da se med njimi ustvari mreža trepetavo napetih linij, ki so pravzaprav „ostanek“ temne podlage, na katere je filc pritrjen. Tekstil sta uporabili tudi **Ida Kocjančič**, ki je podobo krajine ustvarila z lepljenjem raznobarnih niti na podlago, in **Biserka Komac**, ki je sliko, polno naslikanih ali odtisnjenih mrežastih struktur, dopolnila še z mrežo iz bele niti, s katero je sliko dala potreben svetlostni kontrast in kompozicijski oprijem.

Pri slikarjih, ki so izhajali iz narave, se je najpogosteje pojavil motiv drevesa oziroma gozda. Na razstavo sem uvrstil dve deli, ki sta bili pri tem najbolj domiselni in likovno izstopajoči: **Aleksandra Kovačič** je ustvarila kompleksno sliko golih dreves, ki odsevajo v vodi tako, da je različne likovne pristope od stilizirane nega naturalizma do docela abstrahiranih organskih in geometrijskih oblik povezala v dovolj trdno celoto; **Vinko Prislan** je svoje Drevo življenja dodobra abstrahirano v preplet ravnih in zavutih črt, ki se v presečiščih zgostijo v reliefno izbočene barvne kepe, te pa so v sorazmernem kontrastu z negativnim prostorom slike, ki ga je avtor oblikoval z občutenim nalaganjem prosojnih barvnih nanosov. **Simona Robin** z naslovom slike (Trave 1) sicer namiguje, da je motivu botrovala narava, vendar je njeno delo docela avtonomna abstraktna slika, ki se tako v oblikovanju mreže in še bolj v barvi docela oddalji od pomenov, zajetih v naslovu. Po drugi strani pa navidez „suhe“, tehnične mreže ravnih črt, ki bi delo lahko navezale na konstruktivistične tendence, naloži drugo prek druge, da ustvari skoraj globinsko sliko, kar oporeka modernistični ideji slike kot dvodimenzionalne površine. Bližje modernistični izkušnji so dela **Stanislave Vodopivec**, **Marije Rudolf** in Dajane Čok; avtorici, Rudofova na keramičnem nosilcu in Vodopivčeva na platnu, uporabita črto, ki jo po konstruktivističnih načelih ustvarita s pomočjo tehničnih pripomočkov ali maskiranja. Prva zanimive, skoraj že sublimne učinke doseže z uporabo žgane gline in oksidov, druga z navideznim izginevanjem,

svetlobnim gradiranjem in krivljenjem črt v prostor. **Dajana Čok** velik del pozornosti na sliki nameni veliki temni površini, ki jo z več nanosi obdela v vznemirljivo, razgibano površino, ki jo v spodnji tretjini prečita dve liniji – široka črna in tanka bela črta. Kljub že prej omenjenemu problemu vodoravnih delitev formata in krajine, slika ne učinkuje kot pejzaž, bela črta ni horizont, in celo ni nekaj, kar bi sliko delilo na spodaj in zgoraj. V sliki Pogled **Metka Tropenauer** strogo, „mondrianovsko“ mrežo navpičnic in vodoravnih zmehta s prostoročnim pristopom; pridušene sivo rjave barve so odlična izbira, iz tako obarvanih pravokotnih likov pa je avtorica s pomočjo orodja izgrela enakomerno razporejene črte, ki mestoma zanihajo v tresljaju roke.

Marsikdaj imajo ljubiteljski likovniki omalovažujoč odnos do ustvarjanja s pomočjo tehničnih pomagal (ravnal, šestil, maskiranja, klišejev ...), vendar, poleg dejstva, da sam način dela, podobno kot material ali tehnika, v ničemer ne določa kvalitete, drži tudi, da je pogosto potrebno tudi pri uporabi tehničnih pomagal veliko znanja, spretnosti, predvsem pa vnaprejšnjega načrtovanja in predvidevanja, saj popravki ponavadi niso mogoči. Slika **Elizabeth Dodolović** je dober primer spretno uporabe tehnik maskiranja in šablon, končni učinek tako ustvarjene podobe pa je bolj sproščeno igriv kot strogo domišljen in to je potrebno razumeti kot kakovost. Razmeroma strogo in enakomerno kompozicijo navpičnic najdemo v delu **Renate Grmovšek**, vendar avtorica, ki je pri delu verjetno prav tako uporabila tehnike maskiranja, eksperimentirala pa tudi v načinu nanosa barve, podobo zmehta tako, da preišljeno prekinja navpične nize s krajšimi in širšimi ploskvami, slika trakove z natrganimi robovi ali pa pasovi izginjajo v nedoločljiv barvni „oblak“. Transparentni nanosi poskrbijo za to, da podoba ostaja na površini in prostorski odnosi dvoumni, diskretno čečkanje s kredo pa da podobi dodatno draž.

Ravne črte najdemo tudi v delu **Danile Krpič**, vendar so tu uporabljene povsem drugače in v drugem kontekstu. Podoba z naslovom Tablica je navidez preprosta slika enostavne risbe jabolka na stari šolski tabli. Za to preprostostjo se skriva tako duhovita besedna igra med tablo in tablico (sodobnim prenosnim ra-

čunalnikom, ki ga simbolizira firma z obgrizenim jabolkom v znaku), kot tudi dovršeno likovno znanje, ki omogoči skoraj fotorealistično upodobitev slabo pobrisane šolske table. Podobno spretnost najdemo tudi v delu **Martine Zupanc**, katere natančna preslikava televizijske barvne mreže t. i. pižame, ki je še nedolgo tega brlela na televizijskih ekranih ob koncu oddajanja, z avtoričinim diskretno dodanim zemljevidom sveta ni brez družbeno angažiranega sporočila. Domiselno igriva je še ena slika, ki vsaj na videz meji na fotorealizem: **Franc Lesjak** je naslikal niz koles iz različnih časovnih obdobij, ki se nahajajo na obeh straneh kolonade stebrov. Toda Kolesarnica je le na videz preprosta in neproblematična podoba, saj dlje ko jo opazujemo, bolj abstraktna se nam zdi.

Obvladovanje slikanja človeške figure je vedno veljalo za najvišji dosežek likovnega znanja in je tudi tista tema, ki ljubiteljem predstavlja največ problemov. **Danica Šraj** v svoji podobi, portretu ženske, uspešno poveže sliko z zahtevo razpisa po prevladi črte in dobro risarsko obvladovanje človeške figure z inovativnim pristopom – barva ostaja v valerjih modro sive, podobo obraza pa sestavijo kratke, odsekane, ekspresivno in brez ugovora potegnjene črne črte. Te učinkujejo skoraj kot rezi in le hladno umirjena modrina podobo „reši“ pred krvavo brutalnim učinkom. Čeprav ima slika **Borisa Lubaja** „nevtralen“ naslov Debela črta, je tudi v njeni neposredni učinkovitosti nekaj brutalnega – par drobnih sledi rdeče, ki zaplavajo po pretežno črnobeli površini, ta vtis še poudari. Zmes udarnega zamaha s čopičem in bolj „staccato“ zarisanih potez z grafitom ustvari učinkovito kompozicijo, ki gledalca prevzame, še preden prešteje do deset.

Bolj lirično ekspresiven je akvarel **Janeza Ovsca**: osnova je niz različno širokih in obarvanih vodoravnih, ki se zaključijo tik pred desnim robom slike. Horizontale prečijo krajše, zvečine v levo nagnjene poševnice. Čeprav je slika abstraktna, nudi veliko asociacij, meni se zdi, da se je ob Rojstvu črte, kot je delu naslov, rodila tudi glasba, in kjer je zvok, niso daleč niti ptički na žicah daljnovidov.

Slika **Alle Sledič** ima nekaj tiste vznemirljive zmuzljivosti, da se ob njej ustavimo, a nas po svoje tudi bega, saj se izogiba jasnim opredelitvam: je prostor na sliki galerija z dvema skulpturama ali je ta krhka podoba, ki v naslovu nosi jeklo, pravzaprav abstraktno razmišljanje o merah in razmerjih?

Na drugačen način dvoumna je slika **Veronike Židanek**, pri kateri je avtorica združila fotografijo z naslikanimi površinami. Že kolaž fotografskih detajlov arhitekturnih elementov z domače hiše da osnovo za dobro zamišljeno kompozicijo raznosmernih linij, slikarski *tromp l'oeil* lesene deske, ki kolaž preseka na spodnji tretjini, pa podobo premešča iz polja fotografije v sliko in celo v bližino objekta. Povsem pa se objektu približa **Mojca Perše**, ki je slikarski okvir zapolnila s filmskim trakom, ker pa je slednji podvržen spremenljivemu vijuganju in zvijanju med stranicami in izven okvirja, se podoba zaradi svoje tridimenzionalnosti ne spreminja le ob našem premikanju, ampak se nam vsakič pokaže nekoliko drugačna – film je tu uporabljen skoraj dobesedno! Tudi neobičajno delo **Rudolfa Methansa**, v osnovi *objet trouvé* (lesena plošča, ki je služila kot podlaga razrezu kamnitih plošč), je, z obsegom in malo tudi z metodo dela, križanec med sliko, reliefom, objektom in grafično matrico. Na prvi pogled se zdi, da gosta mreža navpičnic in vodoravnih predstavlja pogled na urbano krajino, ki odseva v vodi. Vendar natančnejši ogled razkrije, da se silhueta mesta in njen odsev v vodi ne pokrivata, da torej tisto, kar vidimo pod sredinsko vodoravnico, ni odsev zgornjih oblik. Refleksije v naslovu torej ne gre razumeti kot zrcaljenje, ampak bolj kot razmislek.

Na letošnji razpis je prišlo razmeroma malo fotografskih del, kar je nenavadno, saj se zdi, da se fotografski motivi, ki bi nagovarjali s črtami, ponujajo vedno in povsod. Drugače kot pri slikarstvu, pri fotografiji linije ne moremo deliti na aktivno in pasivno, saj večina črt v fotografiji nastane ob stikih površin ali lomih svetlobe in senc, zato tudi vlogo črte razumemo nekoliko drugače. **Darja Lavrenčič** in **Andreja Peklaj** sta fotografski motiv poiskali v naravi, prva v izseku površine od lubadarja razjedenega drevesnega debla, druga v izseku pokrajine s cesto v pogledu iz zraka. Tudi pri fotografiji **Maje Šivec** gre za bližnji posnetek in izsek,

tokrat za del ženskega telesa; fotografinja je uporabila tehniko močnih kontrastov in tako iz podobe ženskega mednožja ustvarila skoraj abstraktno minimalistično sliko. **Jože Bratuš** in **Gaja Hanzel** sta fotografijo uporabila kot osnovo, vendar sta se v postopku od „čiste“ fotografije oddaljila: Bratuš v enigmatičen kolaž abstraktnih in realnih podob, Hanzlova pa je fotografijo obdelala v računalniško grafiko tako, da je osnovna fotografija drevesne krošnje postala predvsem natrgana temna površina, enako abstraktna kot računalniško izrisane krivulje, ki se vlečejo preko nje.

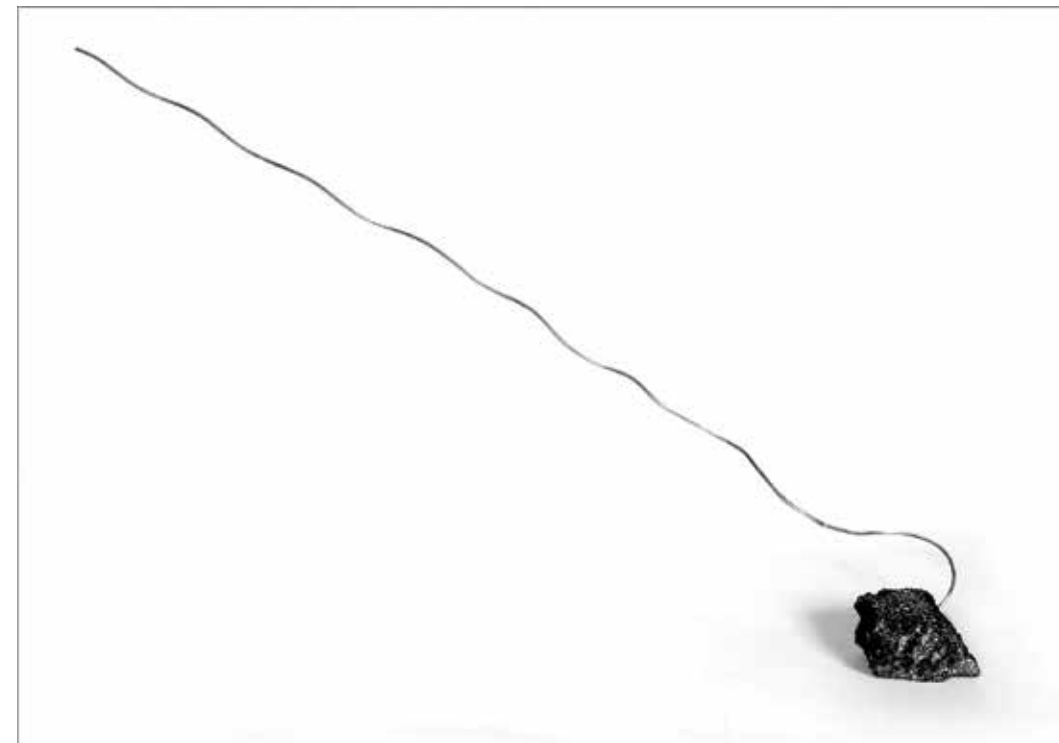
Zdi se, da so kiparji letos bolje od slikarjev razumeli nalogo in se je večina lotila izdelave kipov s poudarjeno črtno zasnovno. Najbolj neposredno so „princip žice“ uporabili Blatnik, Trobec, Zajc in Zorko. Kip **Romana Blatnika** je učinkovita minimalistična in obenem organska kombinacija kamna in kovine, ki najde ustrezno ravnotežje tako med uporabljenima materialoma kot v lovljenju fizičnega ravnovesja. Žična konstrukcija **Dareta Trobca** je duhovita interpretacija večnega motiva golega ženskega telesa, tako na videz enostavna in neposredna, da se čudiš, kako se je nisi domislil sam in tisoči pred tabo. Duhovit je tudi objekt **Damjane Zajc**, ki z uporabo najdenih predmetov in različnih materialov podobe sicer ne raztegne v prostor, a jo dvigne iz območja ilustrativnosti. Skulptura iz žgane gline in žice **Ljubice Zorko** je premišljeno delo, prefinjen preplet krivulj, ki so docela abstraktne, a v njih zlahka razberemo ples iz naslova dela.

Skulptura **Stanke Janžič** nagovarja v kontrastu „tople“ žgane gline, iz katere je zmodeliran trup ribe in „hlada“ kovinskih palic, ki sestavljajo ribin rep, hrbtno plavut in nekakšen jezik-sulico. Kontrast je tudi v naslovu (Bojevnica) in pravzaprav krhki in komični podobi „strašne“ ribe. Delo v kombinirani tehniki **Amalije Janša** z naslovom Propad civilizacije se zdi kot osnutek za večji spomenik in kar kliče po monumentalnejši izvedbi: toda, kot da ni takšnih „spomenikov“ – gradbenih žic, s katerih visijo ostanki porušenih hiš – po svetu že preveč. Tudi delo **Darka Crnkoviča**, Migracije enaindvajsetega stoletja, se ukvarja z žicami, tistimi

rezilnimi na mejah med državami in tistimi v naših glavah , ki režejo še bolj. Komu so tokrat namenjeni žebelji v les (vzet iz kozolca)? Trije koralno oblikovani glineni kosi **Tanje Sokolov** ponujajo domiselno rešitev problema metrske omejitve, ki jo je narekoval natečaj, saj je „praznina“ med posameznimi kosi delno prilagodljiva. Kip ima naslov *Come Together*, kot komad ameriških hard rockerjev Aerosmith, in bi ga morda lahko slovenili kot *Spojimo ali združimo se* in res se zdi, da posamezni deli stegujejo ude v želji po pripojitvi. Vendar kip lahko obstane le v tej nedovršenosti, tu ohranja napetost, združitve v eno bi bila polom in v tem je tudi ironična podmena uporabljenega naslova.

Instalacija **Tanje Kržan** je v glavnem *ready made*, ženske hlačne nogavice, stegnjene skoraj v križ in zato tako večpomenske in polne nagajivih, bogokletnih asociacij, polne obljub o izpolnitvi, pa o grehu in odrešitvi, instalacija, ki obljublja veliko, pa je pravzaprav narejena le v dveh črtah.

Pod črto: verjamem da končni izbor prinaša veliko zanimivih in kvalitetnih likovnih del in razstavo, ki bo izpolnila svoje poslanstvo tako med tistimi, ki razstavljajo, kot med onimi, ki ste sodelovali in tistimi, ki za sodelovanje na prihodnjih razpisih še zbirate pogum. Hvala vsem.



ROMAN BLATNIK

*Krško*

**Spira**, 2017, kombinirana tehnika, 65 x 100 x 10 cm





ROWENA BOŽIČ  
*Bled*  
**Tačrta**, 2017, grafit na platnu, 40 x 100 cm



JOŽE BRATUŠ  
*Murska Sobota*  
**Demoni časa**, 2017, fotomontaža, 60 x 100 cm



VIDA ČIZEL  
*Škocjan*  
**Procesi**, 2017, flomaster na papirju, 100 x 70 cm



DARKO CRNKOVIČ  
**Kamnik**  
**Migracije enaindvajsetega stoletja**, 2017, les, kovina, 20 x 100 x 21 cm



DAJANA ČOK  
*Divača*  
**Prava pot**, 2017, akril na platnu, 50 x 100 cm



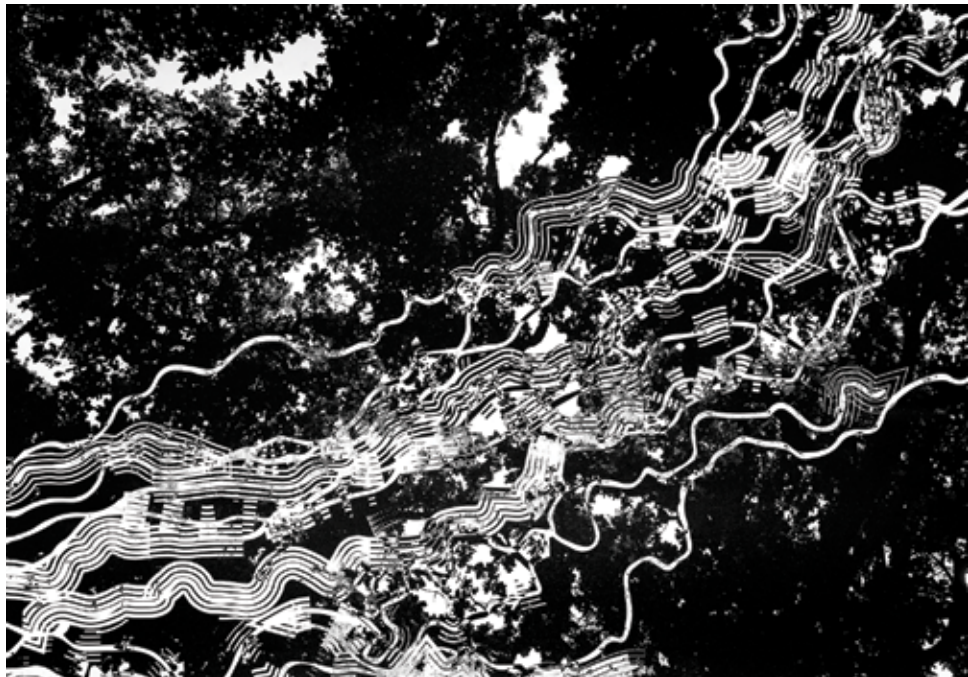
ELIZABETH DODOLOVIĆ  
*Postojna*  
**Vož**, 2017, akril na platnu, 70 x 100 cm



RENATA GRMOVŠEK  
*Ljubljana*  
**Črta**, 2017, kombinirana tehnika na platnu, 60 x 100 cm



IRENA GUČEK  
*Velenje*  
**Nostalgija**, 2017,  
kombinirana tehnika na platnu, 100 x 50 cm



GAJA HANZEL  
*Sežana*  
**Svetloba**, 2017, digitalna fotografika, 70 x 100 cm



AMALIJA JANŠA  
*Ljubljana*  
**Propad civilizacije**, 2017,  
kombinirana tehnika, 100 x 30 x 26 cm



STANKA JANŽIČ  
*Slovenska Bistrica*  
**Bojevnica**, 2017, žgana glina in kovina, 34 x 32 x 100 cm



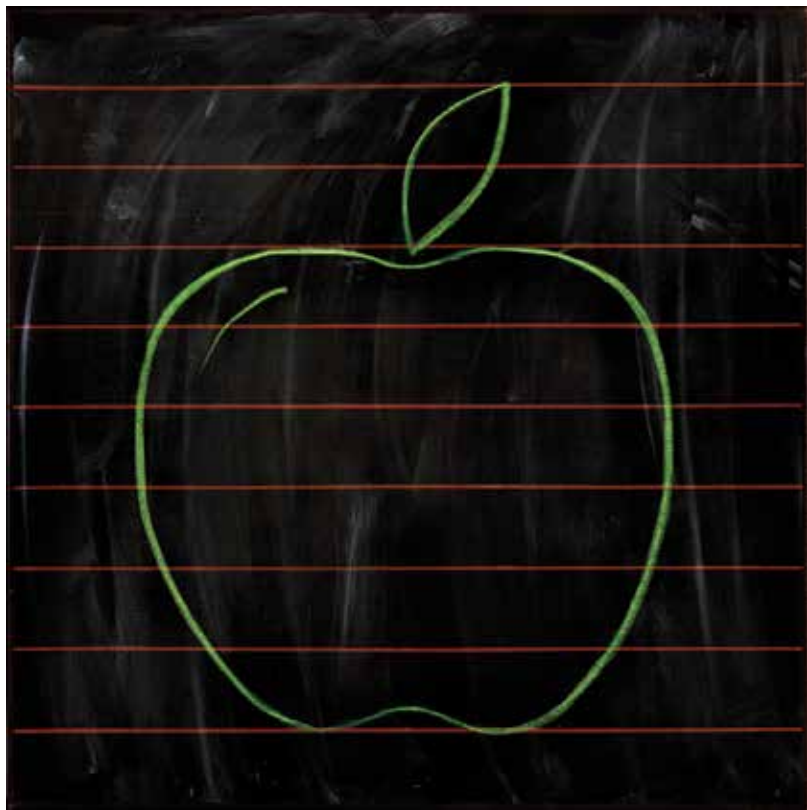
IDA KOCJANČIČ  
*Miren*  
**Iz klobca na platno**, 2017, vrvice na platnu, 50 x 100 cm



BISERKA KOMAC  
*Kranj*  
**Transcendencja izkušnje**, 2017,  
akril na platnu, 100 x 80 cm



ALEKSANDRA KOVAČIČ  
*Postojna*  
**Odsev**, 2017, akril na platnu, 100 x 70 cm



DANILO KRPIČ  
*Murska Sobota*  
**Tablica**, 2017,  
akril in kreda na platnu, 100 x 100 cm



TANJA KRŽAN  
*Brežice*  
**Promises, promises**, 2017, instalacija, 60 x 100 x 10 cm





DARJA LAVRENČIČ  
*Tolmin*  
**Razjede in razpoka**, 2017,  
digitalna fotografija, 100 x 56 cm



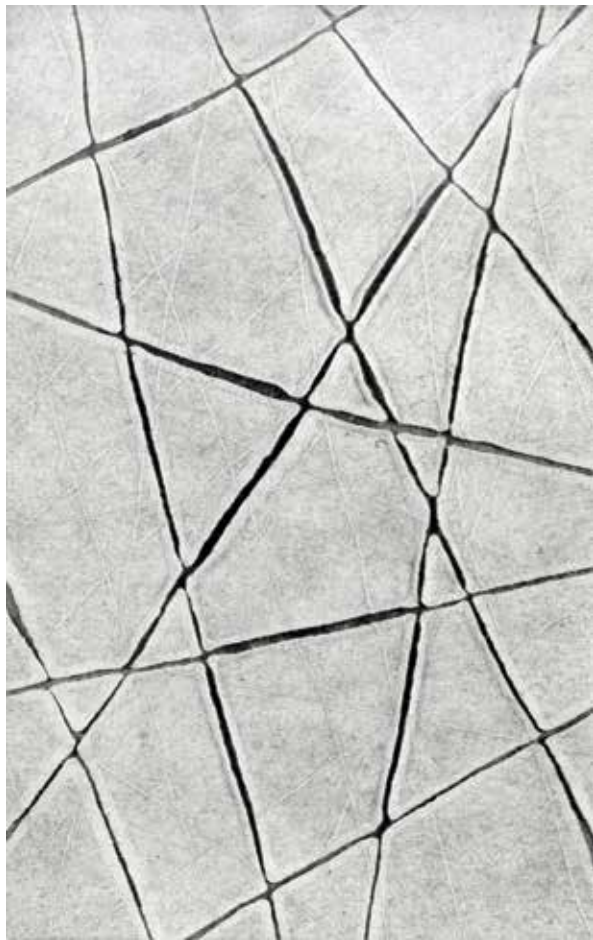
FRANC LESJAK  
*Velenje*  
**Kolesarnica**, 2017, akril na platnu, 40 x 100 cm



BOJAN LUBAČ  
*Kidričevo*  
**Debela črta**, 2016,  
kombinirana tehnika na platnu,  
100 x 100 cm



LEOPOLD METHANS  
*Šentilj*  
**Refleksija**, 2017, rez s krožno žago v leseni plošči, 70 x 100



ŠPELA OREŠNIK  
*Solčava*  
**Odkrivanje**, 2017,  
ročno polstena volna, 100 x 62 cm



JANEZ OVSEC  
*Logatec*  
**Izvor črte**, 2017, akvarel, 40 x 100 cm



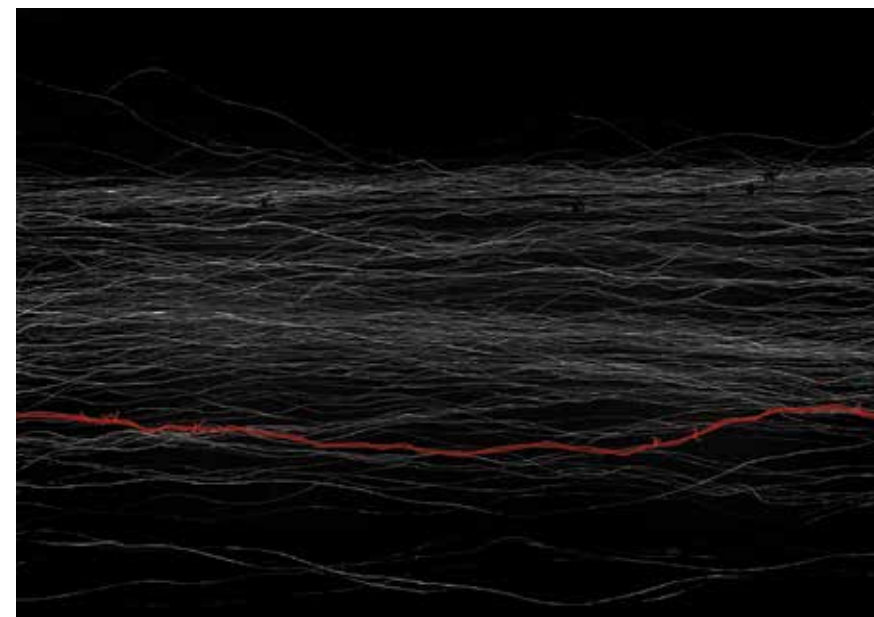
BERNARDINA PAJ  
*Makole*  
**Črta**, 2017, monotipija na platnu, 100 x 50 cm



ANDREJA PEKLAJ  
*Vodice*  
**Jezerške vijuge**, 2016, digitalna fotografija, 70 x 100 cm



MOJCA PERŠE  
*Ljubljana*  
**Rast**, 2017, filmski trakovi na plošči,  
100 x 100 x 5 cm



BRANKA PIRC  
*Krško*  
**Vedno je bilo treba preskočiti žico**, 2017,  
tuš na papirju, 70 x 100 cm



VINKO PRISLAN  
*Radenci*  
**Drevo Življenja**, 2017, akril na platnu, 80 x 100 cm



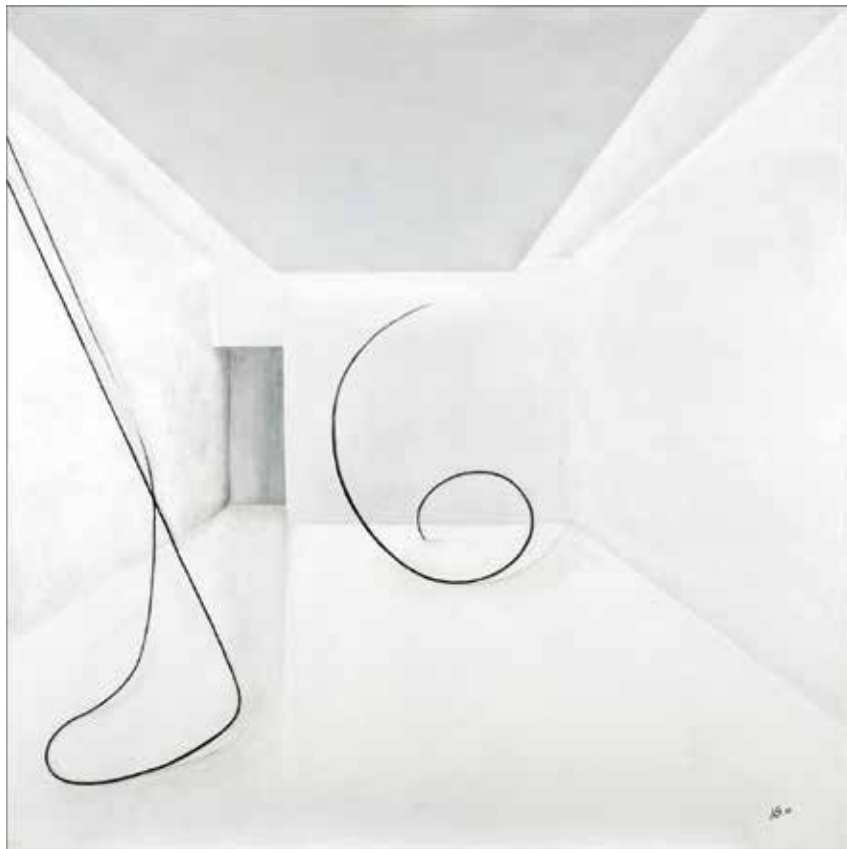
JUDITA RAJNAR  
*Ivančna Gorica*  
**Črta črtlja**, 2017, risalo z gelom na papirju, 100 x 46 cm



SIMONA ROBIN  
*Dravograd*  
**Trave 1**, 2017, akril na platnu, 100 x 80 cm



MARIJA RUDOLF  
*Kotlje*  
**Razpotja**, 2017, žgana glina z oksidi, 100 x 28 cm

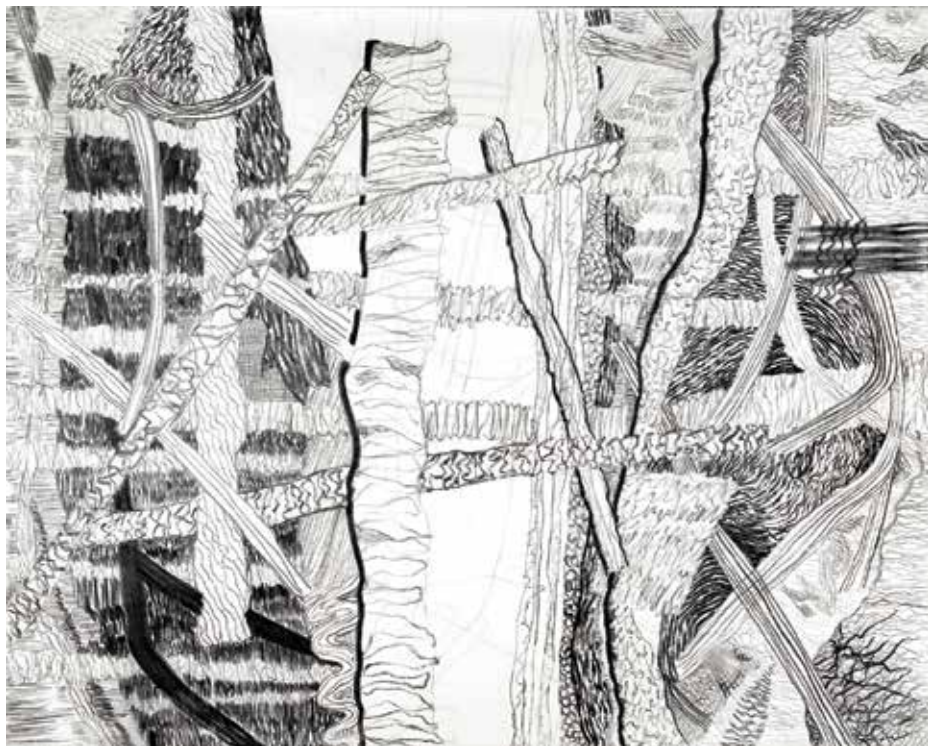


ALLA SLEDIČ  
*Slovenska Bistrica*  
**Jeklo v zraku**, 2017,  
akril na platnu, 100 x 100 cm



TANJA SOKOLOV-BOH  
*Škofja Loka*  
**Come Together (Aerosmith, 1987)**, 2017, žgana glina, 18 x 100 x 18 cm

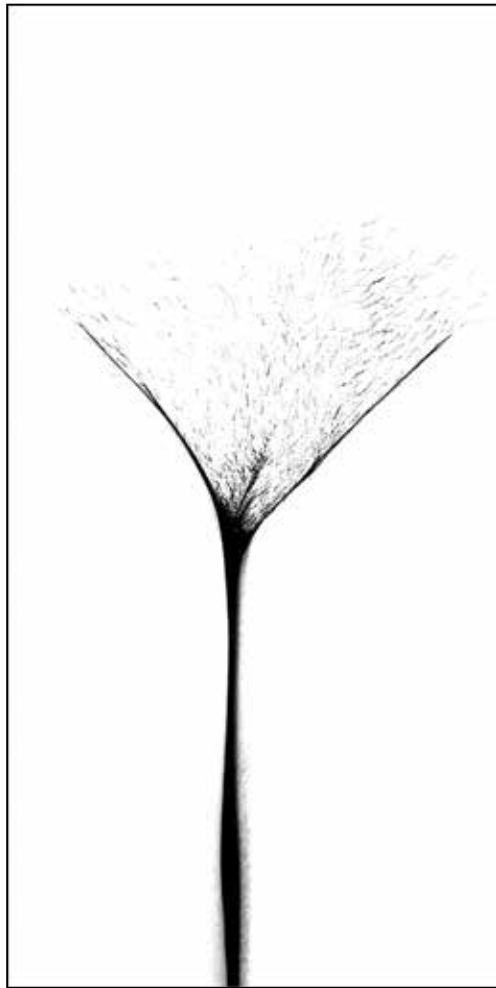




OSKAR SOVINČ  
*Velenje*  
**Pronicanja**, 2017, oglje na platnu, 80 x 100 cm



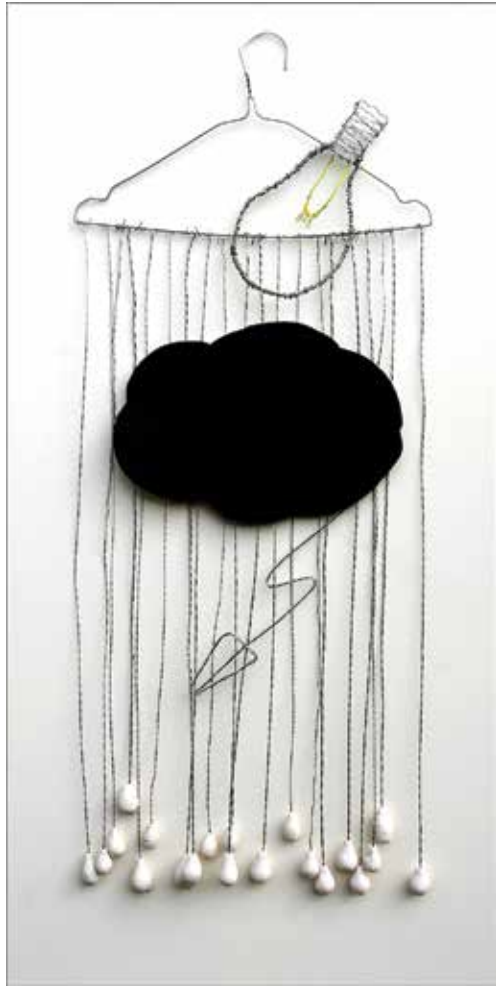
VERONIKA STRAŠEK  
*Domžale*  
**Na potepu**, 2017, akril na platnu, 50 x 100 cm



MAJA ŠIVEC  
*Maribor*  
**Spominčica 7**, 2016,  
digitalna fotografija, 100 x 50 cm



DANIJELA ŠRAJ  
*Radomlje*  
**Njena podoba**, 2017,  
akril na platnu, 100 x 50 cm



DAMJANA TRAUNER ZAJC  
*Velenje*  
**Za dežjem vedno posije sonce**, 2017,  
žica, žgana glina, papir, 100 x 50 cm



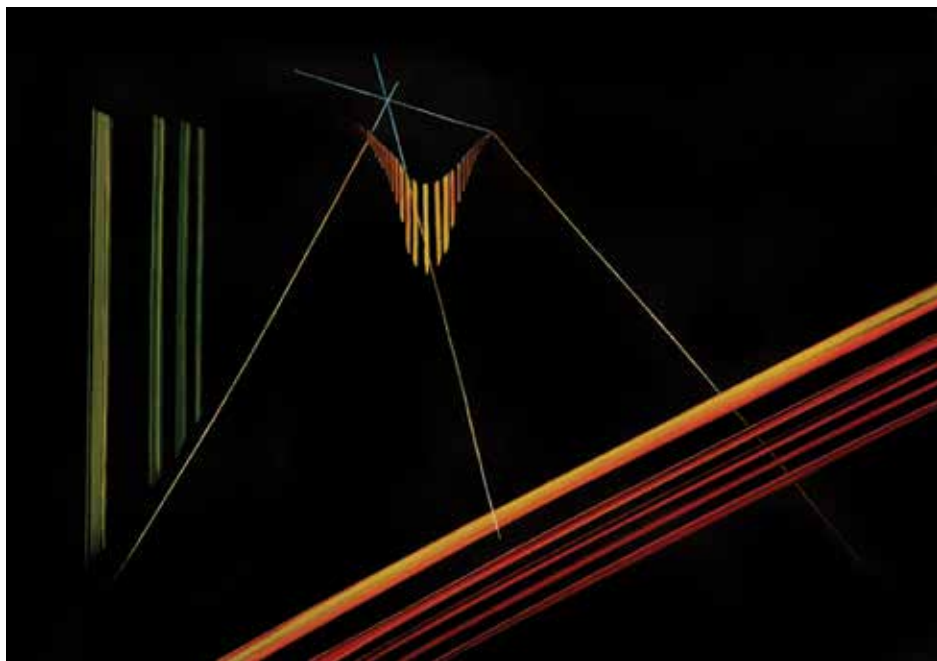
DARE TROBEC  
*Most na Soči*  
**Roža vseh rož**, 2017, žica, les, 100 x 50 x 30 cm



METKA TROPENAUER  
*Gornja Radgona*  
**Pogled**, 2017,  
akril na platnu, 100 x 100 cm



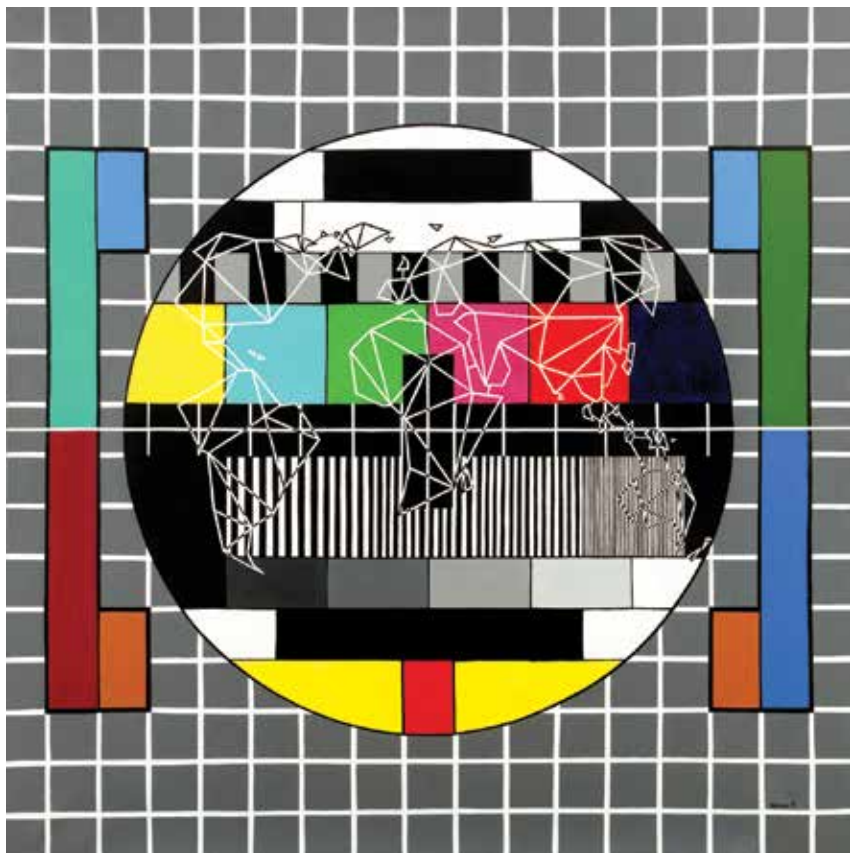
METODA TURK  
*Šmarješke Toplice*  
**Črno bela rapsodija**, 2017,  
lavirana risba na platnu, 100 x 80 cm



STANISLAVA VODOPIVEC  
*Dutovlje*  
**X žarek**, 2017, akril na platnu, 70 x 100 cm



LJUBICA ZGONEC ŽORKO  
*Slovenska Bistrica*  
**Ples**, 2017, žgana glina, les, 100 x 20 x 30 cm



KVIRINA MARTINA ŽUPANC  
*Šentjur*  
**Trenutno brez signala**, 2017,  
akril na platnu, 100 x 100 cm



VERONIKA ŽIDANEČ  
*Radomlje*  
**Pot k cilju**, 2017,  
kombinirana tehnika na platnu, 100 x 60 cm



## VELIKA ČRTA

### Državna tematska razstava 2018

Velika črta je naslov tematskih razstav, ki jih je za sezono 2017/2018 razpisal Javni sklad RS za kulturne dejavnosti.

**Janez Zalaznik**, akademski slikar, grafični oblikovalec, pedagog, publicist in avtor priročnikov s področja umetnosti, si je ogledal selekcionirane regijske razstave, ki so jih organizirale koordinacije JSKD Celje (selektor **Denis Senegačnik**), Dolenjska, Bela krajina in Posavje (selektor **Dušan Fišer**), Gorenjska (selektorica **Saša Bučan**), Južna Primorska (selektor **Jože Kotar**), Koroška (selektor **Denis Senegačnik**), Maribor (selektor **Matjaž Duh**), Osrednja Slovenija (selektorica **Nuša Lapajne Čurin**), Pomurje (selektor **Franc Obal**), Ptuj (selektor **Jernej Forbici**) in Severna Primorska (selektorica **Nataša Kovšca**).

Za 6. državno tematsko razstavo je izbral dela petinštiridesetih avtorjev.

Državna tematska razstava 2018

### Velika črta

*Izdal:* Javni sklad RS za kulturne dejavnosti  
Štefanova 5, 1000 Ljubljana  
[www.jskd.si](http://www.jskd.si)

*Zanj:* mag. Marko Repnik

*Urednica:* Andreja Koblar Perko

*Tekst:* Janez Zalaznik

*Lektoriranje:* Dragica Vesković

*Fotografija:* Ping d.o.o.

*Oblikovanje in priprava za tisk:* Janez Zalaznik

*Tisk:*

Naklada: 600 izvodov

Ljubljana, junij 2018